

Odborníci vám radí

BEZDŮVODNÉ NAPADÁNÍ

Mám problém se psem, který napadá bezdůvodně kolemjdoucí na ulici. Hlavně nemá rád muže – a muže v montérkách přímo nenávidí. Psa jsme si vzali jako půlročního z útulku. Je to kříženec knírače. Na nás jako rodinu je moc hodný, hraje si

s námi, všude za námi chodí a ani na krok se nevzdává. Dokonce je hodný i na mého malého syna, který ho tahá za packy, ocas, chlupy atd. Jakmile k nám domů ale přijde cizí člověk, rozkročí se mezi dveřmi a výhrůžně vrčí. Nedávno napadl na ulici muže, který si ho vůbec nevšiml, a zakousl se mu do stehna. Bojím se, že to udělá znovu. Na vodítku ho neudrím, jde si kam chce a vláčí mě za sebou, náhubky rozkousal už asi čtyři. Vracet do útulku ho nechci, když jsem se dala na vojnu, budu bojovat, ale bojím se, že příště pokouše třeba malé dítě. Děkuji mnohokrát za jakoukoliv radu či pomoc! R. S., Rokycany

**Odpovídá
MVDr. Hana Žertová**

Etologická poradna,
rozbor a řešení nežádoucího
chování psů a koček
e-mail: poruchy@chovani.info
www.chovani.info

Knírači jsou obecně velice ostří hlídači, k tomu byli vyšlechtěni. Ale ten váš pejsek má zřejmě navíc z dřívějšíka nějakou nepřijemnou zkušenost s muži, zvláště těmi v montérkách. Potřebuje k nim opět získat důvěru. Řešení vašeho problému však předpokládá dobrou ovladatelnost psa alespoň základními povely (přivolání, chůze u nohy, sedni, lehni, místo). Bez toho se neobejdete, přetahování nemá smysl. S pomocí povelů se pak musíte naučit přesně říci psovi, co od něho chcete. Pořídte mu kovový koš na procházky, abyste vyloučili další pokoušení – s každým vydařeným útokem se pes stává nebezpečnějším. Doporučuji se psem

docházet pravidelně na cvičiště, ale na takové, kde se se psy nezachází hrubě. Veškeré cvičení musí být založeno jen na získávání pozitivní zkušenosti („Aha, tohle se mi vyplácí, proto to tak budu dělat pořád“). U mladého psa se zdravou chutí k jídlu je motivace snadná a postup bývá poměrně rychlý. Cvičiště ale nevyřeší vše, tam vám jen ukáží jak na to a veškeré cvičení musíte provádět doma mnohokrát denně na nejrůznějších místech, aby na všechny povely vznikl podmíněný reflex. Pak teprve se dá přistoupit k odstraňování vlastní poruchy metodou desenzitizace (upoutáte pozornost psa na sebe a procházíte postupně stále blíže kolem figuranta, který plní funkci potenciálně napadané osoby) a kontrapodmiňování (původní reakci na blížící se osobu, tedy strach a agresi, nahradíte radostí spojenou s pamlskem). Přesný postup tohoto cvičení se musí přizpůsobit reakcím pejska a musí jej vést zkušený odborník.

ZVYKNE SI U BOUDY?

Mám čtyřiapůlletou fenku anglického kokršpaněla Elišku. Má ráda vodu, pole, ale bydlíme v Praze, takže je dost času sama a určitě ani vycházky nejsou vždy takové, jaké by si představovala. Pravdou ovšem je také to, že je rozmazlená a po bytě může vlastně všude včetně postele. Teď bych se ráda nastěhovala k příteli, který má domeček se zahradou. Má také psa, borderkolii, který je spokojený v boudě nebo jenom tak v pelechu u domu, každopádně venku. Příroda je tam krásná a tak je to tam pro psy ideální. Mám ale strach, zda si Eliška zvykne na boudu a na to být venku. Bojím se, aby se netrápila, nenastydla, a nevím, jak jí na to zvykat.

Petra Chocholešková, Praha

Odpovídá Lea Smrčková

– redaktorka Světa psů
– autorka knih o psech
– překladatelka odborné
kynologické literatury
z němčiny

Lidé obecně mívají tendenci považovat držení psů ve městě za „trápení zvířat“, a naopak na jejich život na vesnici pohlížet jako na dokonalou idylu. Ovšem musíme si uvědomit, že psi nahlížejí na věci okolo sebe poněkud jinou optikou než my. Krásy přírody jim jsou poměrně jedno, čerstvý vzduch

jakbysmet, zahrada je sice fajn, ale nic z toho jim nevyhradí intenzivní kontakt s lidmi. Psi jsou bytostně společenská tvorové a tak možnost trvale žít uprostřed rodiny, přímo v lidské smečce, je pro ně klíčová. Dvojnásob to platí pro městského psa, který celý svůj dosavadní život strávil v bytě a lze tedy předpokládat, že si na svého pána vytvořil úzkou vazbu. Rozhodně si tedy nesmíte představovat, že Elišku jednoduše šoupnete za dveře a ona si bude „užívat“ na zahradě bez sebe blažeností, že je konečně venku. Pravděpodobně opak bude pravdou. I nadále se bude snažit všemožně vyhledávat vaši blízkost, a pokud jí ji budete odpírat, bude nešťastně kňučet za dveřmi a dost pravděpodobně na rohožce bude trávit většinu času. Dost časté jsou případy, kdy zoufalí psi se začnou přímo za dveřmi vyprazdňovat, ač do té doby nebyly s jejich čistotností problémy. Jak tedy zní má rada? Nechávat pokud možno co nejvíce dveře otevřené, aby si pes sám mohl zvolit, kde chce být. Pokud bude vědět, že jste kdykoliv dosažitelná, spíše si troufne sám na zahradu a bude ochoten užívat si radostí života pod širým nebem. S takovým nenásilným přivykáním na dlouhodobější pobyt venku začneme přirozeně v teplém období

roku, kdy odpadne starost, že by se fenka mohla nachladit. Přirozeně je docela dobře možné psy naučit, aby snášeli pobyt venku v době vaší nepřítomnosti, případně část dne, noc aj. Postup je stejný jako při přivykání malého štěněte na pobyt o samotě. Proces usnadní přítomnost druhého psa, díky němuž se Eliška ani v době, kdy budete pryč, nebude cítit tak sama. Znovu ale zdůrazňuji: držet psa, zvláště pak původně „bytového“, trvale venku, bez možnosti přístupu do domu, nepovažuji za správné ani etické. Psy máme od toho, aby s námi spoluprožívali naše životy, nikoliv proto, abychom je od sebe násilně a proti jejich vůli oddělovali.

Vaše dotazy týkající se psů zasílejte na adresu redakce a obálku označte heslem "Poradna". Ty nejzajímavější zveřejníme.